సీరియల్

సహగమనం

Rao—

మధురాంతకం నరేంద్ర

(గత సంచిక తరువాయి)

9

ఆ రోజు—

చాలా రోజుల తరువాత సూర్యోదయాన్ని చూసింది మానస.

యింకా నిద్రపోతున్న నగరవాసులవైపు ఆకాశం కళ్లెర్రజేసి చూస్తోంది,

కార్పొరేషన్ కొళాయి మిమిక్రీ ప్రాక్టీసు చేస్తోంది.

మార్నింగ్‌వాక్ చేస్తున్న ముసలివాళ్ళూ, రన్నింగ్ ప్రాక్టీసు చేస్తున్న కుర్రాళ్ళూ, నిద్రపోతున్న రోడ్డును తట్టితట్టి లేపుతున్నారు.

పాలవాడి కేకతో మెలకువ తెచ్చుకున్న అన్నపూర్ణ మిల్క్ కుక్కర్ని స్టౌపైకెక్కించి, కూతురిపడక ఖాళీగా కనిపించడంతో వెతుక్కుంటూ మేడపైకొచ్చి చూసింది.

"యివ్వాళింత తొందరగా నిద్రలేచేశావేమిటే అమ్మాయ్!" అంటూ ప్రశ్నించింది విస్తుపడిపోతూ.

బ్రష్‌తో తల దువ్వుతుంటూనే, మానస వెనక్కు తిరిగి చూసింది.

"అదేమిటలా నవ్వుతావ్? అప్పుడే ముఖం కడుక్కునేశావన్నమాట!—"

"ముఖం కడుక్కోవడమే కాదు - స్నానంగూడా చేసేశాను—తల స్నానం—"

"యీ రోజేమైంది నీకు? నిన్నంతా ముక్కుతూ మూలుగుతూ వున్నావు గదా! యింత పొద్దున్నే లేచి స్నానమెందుకు చేశావు? పోనీ నీళ్ళయినా కాచుకున్నావా?" ఆమె కంగారుపడసాగింది.

"అయిదున్నరనుంచీ టాప్‌లో నీళ్ళొస్తున్నాయి. వుదయాన్నే వచ్చే నీళ్ళు, గోరువెచ్చగా యెంత ఫ్రెష్‌గా వుంటాయో తెలుసా అమ్మా నీకు—"

చాలా రోజుల తరువాత మానస ముఖంలో చిరునవ్వు కనిపించింది.

అయితే ఆనందించడానికి బదులుగా, అన్నపూర్ణ మరింతగా ఆందోళన పడసాగింది. "చన్నీళ్ళతో తలస్నానం చేశావా? యిదేం పోయేకాలమే నీకు? యేమిటీ అఘాయిత్యపు పనులు?—" అంటూ కేకలేయసాగింది.

"అబ్బబ్బా, ఉదయాన్నే అలా సైరన్‌లా గొంతు చించుకుని అరుస్తావెందుకు? ముందు కిందికి వెళ్దాం పద! వేడిగా కాఫీ తాగితేగానీ నీకు కోపం తగ్గదు."

తల్లికంటే ముందుగా మానసే కిందికి వచ్చేసింది.

వంటగదిలోకి వెళ్ళి తానే కాఫీ కలిపింది.

"అలా కళ్ళయినా ఆర్పకుండా చూస్తున్నావేమిటి? వింతగా కనిపిస్తున్నానా నేను?" కాఫీగ్లాసు అందిస్తూ ప్రశ్నించింది.

"చిన్నప్పటినుంచీ నువ్వు యెప్పటికప్పుడు వింతగానే కనిపిస్తూ వచ్చావు. కానీ యివ్వాళెందుకో మరీ విచిత్రంగా కనిపిస్తున్నావు—" అంది ఆమె.

"ముఖం వేలాడేసుకుని కూచున్నానని కంప్లయింటు చేసేదానివి గదా! యీ రోజునుంచీ నవ్వుతూ కనిపించాలని అనుకున్నాను. నేను నవ్వుతుంటే నీకేమో విడ్డూరంగా కనిపిస్తోంది."

"........."

ఖాళీగ్లాసు డైనింగ్ టేబుల్‌పైన ఉంచుతూ "కొంచెం త్వరగా టిఫెను తయారు కావాలి. ఈ రోజు చాలా పెద్ద ప్రోగ్రాముంది..." అంది మానస.

"యేమిటది?" మరోసారి విస్తుపోతూ అడిగింది అన్నపూర్ణ.

"ఓసారి వూరు తిరిగి రావాలి. నువ్వేమీ కంగారుపడవలసిన అవసరం లేదులే! మా ఫ్రెండును కలుసుకోవాలి. చాలా రోజులయింది గదా చూసి— అందుకని..."

తన గదిలోకొచ్చి దినపత్రిక తిరగేస్తూ కూర్చొంది మానస.

కిటికీలోంచి నీరెండ పడుతోంది.

వీధిలో కూరగాయల వాడి కేకలు వినిపిస్తున్నాయి.

హెడ్‌లైన్స్ చూసిన తరువాత, దినపత్రికను కింద పడేసి, కుర్చీలోనే చేరగిలబడిపోయింది మానస.

నిన్నటి రాత్రి దొంగతనంగా వేసుకున్న రెండో నిద్రమాత్ర బుర్రలోంచి ఆలోచనల్ని తరిమి కొట్టినట్టుంది. ఇంకా తల భారంగా వుంది.

మానస కళ్ళు మూసుకొంది.

'హృదయంలో శూన్యం ... మానవారణ్యంలో ఒంటరితనం...యెంత బిగ్గరగా పిలిచినా ప్రతిధ్వని సైతం వినిపించని పరిస్థితి...యేడుస్తూ యీ లోకంలోకి వూడిపడక మునుపెక్కడున్నాన్నేను? యే నిశిరాతిరి ప్రవాహంలోంచీ కొట్టుకొచ్చా నీవలికి? యే దుర్గమారణ్యాల పొదలమాటున దారితోచక కూలబడ్డాను? వొక చీకట్లోంచి మరో చీకట్లోకి...వొక అరణ్యంలోంచీ మరో అరణ్యంలోకి...యెక్కడికి?...యెంత దూరం?...యెంత కాలం?...'

మానస విసుగ్గా గోడ గడియారంకేసి చూసింది.

ప్రతిక్షణాన్నీ నెమ్మది నెమ్మదిగా నమిలి మింగుతూ, పెద్దముల్లు భుక్తాయాసంతో భారంగా నడక సాగిస్తోంది.

మానస వంటగదివైపుకు నడిచింది.

"అయిదు నిముషాలు...యెనిమిది గంటలు కొట్టక మునుపే టిఫెను పెట్టేస్తాను..." అంది అన్నపూర్ణ.

తన గదికి వెళ్ళి, బట్టలు మార్చుకుని వచ్చింది మానస.

ప్లేటులో యిడ్లీలు పొగలు కక్కుతూ కనిపించాయి.

టిఫెను తింటూ వుండగా "యేమిటో విశేషం? యివ్వాళ యింత త్వరగా టిఫెను తింటున్నావు?" అంటూ పలకరించాడు సాగర్, బ్రష్‌పైకి పేస్టు వేసుకుంటూ.

మానస సమాధానం చెప్పలేదు.

"యెవరో స్నేహితురాలిని కలుసుకోవాలిట." అంటూ అన్నపూర్ణే సమాధానం చెప్పింది.

"యెక్కడ కలుసుకోవాలి?..."

"........."

"కాస్సేపాగితే, నేను కాలేజీకి వెళ్తూ వెళ్తూ నిన్ను డ్రాప్ చేసి వెళ్తాను-"

ఓసారి తల పైకెత్తి చూసి, తిరిగీ మౌనంగా వుండిపోయింది మానస.

ఆమె ధోరణి అతనికర్థం కాలేదు.

తాను బాత్‌రూమ్‌లోకి వెళ్ళిపోయాడు.

టిఫెను ముగిసిన తరువాత, హేండ్‌బాగ్‌నోసారి సవరించుకుని "మరి నేను బయల్దేరుతాను" అంది మానస.

"మీ అన్నయ్య డ్రాప్ చేస్తానన్నాడు గదా!" అంటూ ప్రశ్నించింది అన్నపూర్ణ.

"మరేమీ పరవాలేదులే! వొంటరిగా వెళ్ళడం నాకూ చేతనౌను. అన్నింటికీ తోడు కావల్సిన అవసరం లేదు..."

మానస యింటి బయటికొచ్చేసింది.

బస్‌స్టాపు దగ్గర అప్పుడే జనం గుమికూడిపోయారు.

రైలింగ్ నానుకుని నిల్చుంది.

ఎదురుగా కాంపౌండు వాల్‌పైన సినిమాపోష్టర్లూ బట్టలషాపుల ప్రకటనలూ ప్రక్క ప్రక్కనే కొలువు తీరిపోయి వున్నాయి.

మార్నింగ్‌షోలతో నూరురోజుల పండుగ జరుపుకున్నానని ఫోజు కొడుతున్న పౌరాణిక చిత్రానికి పక్కనే నిలువెత్తు 'యే' లోంచీ తొంగిచూస్తున్న క్లబ్ డాన్సరు చిత్రం...

'చూస్తే సతీసావిత్రయినా చూడాలి. లేకపోతే శృంగార రాత్రులయినా చూడాలి' అనేది హరిణి.

'హరిణి!...యెన్నాళ్ళ తరువాత జ్ఞాపకం వచ్చింది...' అనుకొంది మానస. 'తానూ, హరిణీ కాలేజీకి కలిసే వెళ్ళేవాళ్ళు! అదే బస్టాండులో టౌను బస్సుకోసం గంటల తరబడీ నిలబడి కబుర్లు చెప్పుకునేవాళ్ళు. కాలేజీకెళ్ళే కాలనీ కుర్రాళ్ళూ, అమ్మాయిలూ అక్కడే గుమికూడి పోయేవాళ్ళు...అమ్మాయిల దృష్టిలోకి రావడం కోసం పిచ్చి పిచ్చి వేషాలు వేసే అబ్బాయిలూ, అబ్బాయిలవైపు దొంగచూపులు చూసే అమ్మాయిలూ - యెంత సరదాగా గడిచేవా రోజులు'! బిగ్గరగా నిట్టూర్చింది మానస.

'యెంతో అమాయకురాలిగా కనిపించే హరిణి: అలాంటిపని చేస్తుందని ఎవరనుకున్నారు? తనకు తానుగా ప్రేమలేఖ వ్రాసి, అతడి చేతి కందించిందన్న విషయం - ఆవిడే చెబుతూంటే విన్నప్పుడు తానెంత ఆశ్చర్య పడిపోయిందని! అతడి పేరేమిటి? యేమిటో!...గుర్తు లేదు...యెప్పుడూ ట్రిమ్‌గా కనిపిస్తూ వున్నాడని 'ప్రిన్స్' అని పిలిచేవాళ్ళు...అసలు పేరు జ్ఞాపకం లేదుగానీ, నిక్‌నేమ్ మాత్రం గుర్తుండిపోయింది. ఆ ప్రిన్స్‌గాడు హీరో ఫోజుపెట్టి - నువ్వు నిజంగా ప్రేమించి వుంటే, నీ స్నేహితురాలిని పరిచయం చేయమని అడిగాడట! తన

దగ్గరికొచ్చి, ఆ మాట చెప్పి భోరుమని యేడ్చేసింది హరిణి. ఆ ప్రిన్స్‌గాడు వాడికాపేరు సరిపోదు - వాడిని విలన్ అని పిలవాలి - వాడు ఆ పిల్ల రాసిన ఉత్తరాన్ని తన మిత్ర బృందానికంతా చూపెట్టి రాద్ధాంతం చేసేశాడు. హరిణి తల పైకెత్తుకుని తిరగలేకపోయింది. చివరకు కాలేజీ మానేసి యింట్లోనే కూర్చొంది. తనకప్పటినుంచీ అన్నయ్యే స్కూటర్‌లో తీసుకెళ్ళి కాలేజీ దగ్గర డ్రాప్ చేసి వెళ్ళేవాడు. ఆ ప్రిన్స్‌గాడు — కాదు, ఆ విలన్‌గాడు - తన కాలేజీ చుట్టూ ప్రదక్షిణాలు చేసేవాడు. ఓసారి యేదో కవరు తన చేతి కందివ్వబోతుంటే లాచి లెంపకాయనొకటి ప్రసాదించింది తాను...అప్పటినుంచీ గడ్డం పెంచుకుని తన వెనకే ఫాలో అవుతూ వుండేవాడు. వాడు నిన్ను ప్రేమిస్తున్నానని చాటించుకుంటున్నాడు - అని కొందరు స్నేహితురాళ్ళు చెప్పేవాళ్ళు. -వాడి మొహం! మా అన్నయ్యతో చెబితే సున్నంలోకి యెముకలు దొరకవు — అంటూ నవ్వేసేది తాను...హరిణి కాలేజీ మానేయడానికి కారణభూతుడయిన అతడ్ని తలుచుకుంటే, వొళ్ళంతా తేళ్ళూ జెర్రిలూ పాకినట్టుగా అనిపిస్తుంది తనకు...అయినా పిచ్చి హరిణి! నీకు ప్రేమించే హక్కెక్కడుంది? యీసడించుకునే అమ్మాయిని వేధిస్తూ వెంటాడే దుర్మార్గుడు అమర ప్రేమికుడు...వాడు హీరో...కానీ నువ్వు...పిచ్చి హరిణి...'

బస్సొచ్చి నిల్చొంది.

మానస బస్సెక్కి యెక్కక మునుపే బస్సు కదిలేసింది.

ఖాళీసీటు కనిపించలేదు.

యువకుడొకడు పైకి లేచి, "మీరు కూచోండి, నేను నిలుచుంటాను." అన్నాడు ఉదారంగా.

"నో...థాంక్స్..." మానస ముఖం ముడుచుకుని, ముందుకెళ్ళి మరో చోట నిల్చొంది.

డబుల్ సీటర్‌లో కూచున్న గృహిణి, వాక్యానికి రెండువైపులా 'మావారు' అన్న మాటని మరచిపోకుండా అమరుస్తోంది.

మరోవైపున కూచున్న నడివయసు వ్యక్తి తన రాజకీయ పరిజ్ఞానాన్ని ప్రకటించుకుంటున్నాడు.

పరిగెడుతున్న బస్సు కిటికీలోంచీ నగరం సైతం పరిగెడుతున్నట్టుగానే కనిపిస్తోంది.

బస్సు మొక్కుబడిపు కోసమన్నట్టుగా రెండు మూడు స్టాపులలో ఆగినట్టుగా ఆగి, ప్రయాణం కొనసాగించింది.

అరగంట ప్రయాణం తరువాత కండెక్టరు 'రింగ్‌రోడ్డు' అంటూ కేక వేశాడు.

మానస గబగబా గేటు దగ్గరికొచ్చి నిల్చొంది.

బస్సాగగానే దిగేసింది.

తానెక్కడ దిగానో తెలుసుకోవడం కోసం వోసారి చుట్టూ తిరిగి చూసింది.

పడిపోయిన ప్రహరీ గోడతో 'చిల్డ్రన్స్ పార్కు' కనిపించింది.

పార్కు ప్రక్కన వరుసగా ఏవేవో అంగళ్ళు...అటుపక్క వొక అటో మొబయిల్ షాపు...దానికోవైపున పెద్ద సినిమా థియేటరు...

'యీ పార్కు గనుక లేకపోతే తానీ ప్రదేశాన్ని గుర్తుపట్టడం సాధ్యమయ్యేది గాదు. యిటువైపు అంగళ్ళసలు వుండేవి కావు. సినిమా కెళ్ళాలంటే టౌను బస్సెక్కాల్సి వుండేది. అప్పుడిది నగరానికి శివారు...యిప్పుడు హార్ట్ అవ్ ది టౌను...పదిహేనేళ్ళలో యెంత మార్పు!...'

రైలింజనుకంటే యేం తీసిపోయానో చూపెట్టమని సవాలు చేస్తూ బస్సు వెళ్ళిపోయింది.

రోడ్డుపైన రకరకాల వాహనాలు అటూ యిటూ పరుగులు తీస్తున్నాయి.

మానస ట్రాఫిక్ తగ్గేవరకూ వేచి చూసిన తరువాత రోడ్డు క్రాస్ చేసి, పార్కు గోడ వెంబడే నడవసాగింది.

'అయ్యయ్యో! పార్కిలా నాశనమై పోయిందేమిటి? ఒకప్పుడెంత అందంగా వుండేది? నందనవనంలా కనిపించేది! సిమెంటు బెంచీలు విరిగిపోయాయి. యెటు చూసినా పిచ్చి మొక్కలు...వృక్షాల కొమ్మలన్నీ విరిగిపోయాయి...వూయల బల్ల దగ్గర రెండు స్తంభాలు మాత్రమే కనిపిస్తున్నాయి. గొలుసులు గూడా లేవు. స్కూలు వదిలిపెడితే చాలు, యింటి లోపలికి పుస్తకాల సంచీ విసిరిపారేసి, పార్కులోకి పరిగెత్తుకొచ్చేసేది తాను. యెందరు స్నేహితులు! చిన్నీ - బాబీ - రాముూ - సుబ్బీ - వూయల వూగడం కోసం నేనంటే నేనని కీచులాడుకునేవాళ్ళు అందరూ...జారుడుబల్ల సైతం విరిగిపోయింది-ఎద్దులా పెరిగిపోతున్నావు. యింకా యీ ఆటలేమిటి నీకు?- అంటూ కేకలేస్తూ వుండేది అమ్మ! ఒకనాడు అమ్మ సరాసరి పార్కుకే వచ్చేసింది! చెవి మెలేసి యింటికి లాక్కెళ్ళిపోయింది! మగపిల్లలతో స్నేహం చేయడానికి నువ్వింకా చిన్నపిల్లవి కావు-పదేళ్ళయినా నిండలేదు...తానప్పుడే పెద్దదయిపోయిందా?...యేమో! ఆవేళ్టినుంచీ పార్కులో ఆడుకునే పిల్లలవైపు అసూయగా చూడడం తప్పితే యెప్పుడూ లోపలికడుగు పెట్టలేదు...'

పార్కు వెనకవైపుకొచ్చిన తరువాత, యెదురుగా కనిపిస్తున్న యిళ్ళ వరుసకేసి చూసింది మానస.

'యీ వీధి సైతం గుర్తు పట్టలేనంతగా మారిపోయింది. చిన్నప్పుడు, కొద్ది సంవత్సరాలకాలం యిక్కడే వున్నామని అనుకుంటే ఆశ్చర్యం కలుగుతోంది. అసలింతకూ తమ యిల్లెక్కడ?...అప్పుడు నాన్న గుమాస్తా మాత్రమే! యేదో స్కీము సహాయంతో యిక్కడో యిల్లు దొరికింది. టూ రూమ్ టైపు క్వార్టర్సు కొత్త యిల్లు కట్టుకున్న తరువాత దీన్నెవరికో అమ్మేశారు.

మానస చిట్టచివరికెలాగో తమ యింటిని గుర్తుపట్టగలిగింది. ముందున్న వరండానంతా పడగొట్టి, రీమోడలింగ్ చేసిపారేశారు. యిల్లు రోడ్డు పక్కనే వుండటం చేత, ముందో గదిని కట్టించుకుని, అక్కడో ఫ్యాన్సీషాపు పెట్టుకున్నారు.

షాపులోకెళ్ళి నిల్చొంది మానస.

అద్దాల తలుపులున్న షోకేసుల్నిండా యేవేవో వస్తువులు సర్దుకుని కూర్చుని వున్నాయి.

గుమ్మం దగ్గరి బెంచీపైన రకరకాల సైజుల్లోని సీసాలు తమ తమ సంపదల్ని ప్రదర్శించుకుంటున్నాయి.

యెరల్ని తగిలించుకున్న గాలాల్లా, పై కప్పునుంచీ కాస్మెటిక్స్ పాకెట్ల దొంతరలు వ్రేలాడుతున్నాయి.

కాష్‌బాక్సు దగ్గర కూర్చున్న స్థూలకాయుడు "యేం కావాలి?" అంటూ ప్రశ్నించాడు.

డోర్ కర్టెనులోంచీ గృహాంతర్భాగంలోకి చూపులు సారిస్తున్న మానస ఉలిక్కిపడింది.

సమాధానం కోసం కాస్సేపు తికమక పడిపోయిన తరువాత, "మరి.. మరి...నాకు...జాన్సన్స్ బేబీ పౌడర్..." అంటూ షోకేసులకేసి దృష్టిని మరల్చింది.

"స్టాక్ లేదండీ..." అన్నాడతను.

"హెయిర్ పిన్సున్నాయా?"

అతడు పైకి లేచి, హెయిర్‌పిన్స్ కోసం వెతకసాగాడు.

'వొకప్పుడిది తమ యిల్లు...తన బాల్యానికంతా ఆలంబనగా నిలిచిన యిల్లు...అన్నయ్యా, తానూ యిక్కడే పుట్టారు. యీ యింటిని గురించిన అనుభూతులు ఇంకా తనని వదలిపెట్టలేదు. ఆ రోజుల్ని అమ్మ గూడా యింకా తలుచుకుంటూనే వుంటుంది. మొదటిసారి కడుపుతోన్నప్పుడు తనకు కూతురు కావాలని అమ్మ కోరుకొందట! కానీ నాన్న మాత్రం కొడుకు కావాలని అనుకున్నారట! అమ్మ తన కోరికను వెల్లడించినప్పుడు నాన్న విస్తుపోయారట!-జ్యేష్ఠ సంతానం కొడుకే కావాలని యెవరయినా అనుకొంటారు. నీలా విచిత్రమైన ఆశల్ని పెట్టుకోరెవ్వరూ—అంటూ నాన్న చీకాకు పడ్డారట! రెండోసారయినా తన కోరిక తీరినందుకు తానెంత ఆనందపడిపోయానో ఆమె యింకా చెబుతూ వుంటుంది...'

షాపువాలా హెయిర్‌పిన్స్ పెట్టెను తీసుకొచ్చి మానస ముందుంచాడు.

పసిపాపగా తాను జోగాడిన యిల్లు...తాను తప్పటడుగులు వేసిన స్థలం-గోడను పట్టుకుని బుడి బుడి నడకలు నడచిన చోటు-స్నేహితులతో కలసి దాగుడుమూతలాడుకున్న చోటు-అన్నట్టు లోపలి హాల్లో తలుపుల వెనక చిన్న దీగుడొకటి వుండాలి—తానక్కడే దాక్కొంటూ వుండేదెప్పుడూ'

"యేది కావాలండీ?" షాపతను విసుక్కొంటున్నాడు.

మానస వూదా రంగు పిన్నులనూ, అయిదు రూపాయల నోటునీ అతడి ముందుంచింది.

చిల్లర డబ్బులతోబాటూ పిన్నుల్ని హాండ్‌బాగులోకి గిరవాటు బెట్టి బయటకు నడచింది.

సైకిలుపైన కుర్రాడొకడు రాకెట్టులా దూసుకొచ్చి, అంగడిముందు ఆగాడు. మానసను ఢీకొట్టినంత పనిచేసిన తరువాత 'సారీ' నొకదాన్ని ప్రసారం చేసి, అంగడిలో కెళ్ళిపోయాడు.

కాస్సేపు యింటికేసి చూస్తూనే నిలబడిపోయింది మానస.

నాలుగయిదడుగులకోసారి వెనుదిరిగి చూస్తూ నడవసాగింది.

'యిదే వరండాలో నాన్న సైకిలుండేదొకప్పుడు. అన్నయ్య సైతం సైకిలెక్కి రయ్యిమని తిరిగేవాడు. తానూ నేర్చుకోవాలని మారాం చేసింది. అన్నయ్యే నేర్పాడు. పంజాబీ డ్రస్సు తొడుక్కుని, సైకిలు తొక్కుతూ, కాలనీ వీధుల్లో జోరీగలా గింగిరాలు తిరుగుతూ వున్నప్పుడు, అందరూ ముక్కున వేలేసుకునేవాళ్ళు! కొత్త యింటికి వెళ్ళిపోయిన తరువాత హైస్కూలు దూరమయి పోయింది. వుమెన్స్ సైకిల్ కొనుక్కుని, స్కూలు కెళ్తానని తాను మారాం చేసింది-ఆడపిల్ల లెక్కడయినా సైకిల్ తొక్కుతారా?'-అన్నాడు అన్నయ్య. వొద్దమ్మా! అసలే హెవీ ట్రాఫిక్! నీ చేతగాదు-అన్నాడు నాన్న. బుద్ధిగా రిక్షాలో వెళ్ళిరా! యిష్టం లేకపోతే టౌను బస్సుండనే వుంది—అది అమ్మ ఆర్డరు—టౌను బస్సే తనకు శరణ్యమయింది-'

మానస నాలుగురోడ్ల కూడలిలో ఆగిపోయింది.

'తానెటువైపు కెళ్ళాలి? యింతకూ తానెందుకు బయల్దేరింది? యెవరిని కలవాలి?

"ఆటో కావాలా మేడమ్?"

మానస ఆటో డ్రయివరుకేసి చూడనయినా చూడలేదు. వెనకసీట్లో కెక్కి కూర్చుంది.

"యెక్కడి కెళ్ళాలి మేడమ్?"

"వుమెన్స్ కాలేజ్-'

"యే వుమెన్సు కాలేజీ-"

"శారదా వుమెన్స్ డిగ్రీ కాలేజీ-"

ఆటో డ్రయివరు గేరును గుయ్యిమనిపించాడు.

హార్డిల్స్ చాంపియన్‌లా ఆటో పరిగెత్తసాగింది.

యే రోజుకారోజు కొత్తగా కనిపించే నగరం-యెప్పటికప్పుడు నిత్యనూతనంగా కనిపించే వీధులు - ప్రతిరోజూ పండుగేనంటున్న అంగళ్ళు - పోరాటమే సహజ ప్రవృత్తని చాటుతూ పరుగులు తీసే జనసమూహాలు-

పసుపురంగు భవనమొకటి వెనక్కెళ్ళిపోయింది.

'యిదేమిటి? తన హైస్కూలు బిల్డింగు సైతం కొత్త అవతారాన్నెత్తినట్టు కనిపిస్తోంది...ఆనాటి జింక్‌షీట్ల షెడ్లేమయ్యాయి? ప్రతి యేడాదీ తరగతిలో ఫస్టు మార్కులు తెచ్చుకున్నందుకు ప్రయిజులందుకున్న వోపెనేర్ ఆడిటోరియమ్ సైతం కనిపించడం లేదు. బహుశా దాన్ని యిండోర్ ఆడిటోరియమ్‌గా మార్చి పారేశారేమో! తనకు ఫస్టు మార్కులొచ్చినప్పుడల్లా క్లాసుటీచర్లు పొగుడుతూ వుండేవాళ్ళు. తన ఆస్తినంతా యెవరో దోచుకెళ్ళిపోయినట్టుగా రమేష్ యేడ్చేవాడు...రమేష్!...రమేష్‌ను తలచుకున్నప్పుడల్లా అతడి చెంపల్ని వాయించిన సందర్భమే గుర్తుకొస్తుంది తనకు...తరగతిలో ప్రశ్నలకు సమాధానాలు చెప్పక పోతే చెంపదెబ్బలు వేయించడం మేడమ్ అలవాటు. ఒకనాడు రమేష్ చెంపల్ని వాయించాల్సిన పని తనకప్పగించింది ఆమె. తటపటాయిస్తూ నిల్చున్నందుకు తనకు సైతం అక్షింతలు పడ్డాయి. జవాబు చెప్పలేక పోవడంకంటే, తనచేత లెంపకాయలు తినడమే అతడి కవమానకరంగా తోచినట్టుంది. రమేష్ ఆ రోజు సాయంకాలం వరకూ యేడుస్తూనే తిరిగాడు-ఆడపిల్లలచేత లెంపకాయలు తింటే గానీ బుద్ధి రాదు మీకు—అంటూ మేడమ్ కేకలేస్తూనే వుండేది. అతనేమయి పోయాడు? ఇంజనీరింగ్ చేస్తున్నట్టు యెవరో చెప్పారు. తనకంటే తక్కువ మార్కులు తెచ్చుకున్న వ్యక్తి...ఇంజనీరయిపోయి వుంటాడు. తానేమో, చదువు కెగనామం పెట్టేసింది. వంటింటి కంకితమై పోయింది' మానస మరోసారి నిట్టూర్చింది. 'ఎసెస్సీ ముగిసిన వెంటనే తనకూ ఇంజనీరింగ్ చదవాలని అనిపించింది. ఆడపిల్లలేమిటి? ఇంజనీరింగ్ చదవడమేమిటి?-అన్నాడు అన్నయ్య. లేకపోతే, తాను సైతం యెంచక్కా ఇంజనీరయిపోయి వుండేది...'

ఆటో వుమెన్స్ కాలేజీ దగ్గరికొచ్చి ఆగిన సంగతి ఆమె గుర్తించనే లేదు.

"ఫోర్ సెవన్టీఫైవ్ మాడమ్" అంటున్నాడు డ్రయివరు.

హేండ్‌బాగ్‌లోంచి అయిదు రూపాయలనోటు తీసి అతడికిచ్చింది,

ఆటో దిగి, కాలేజీలోకి నడచింది.

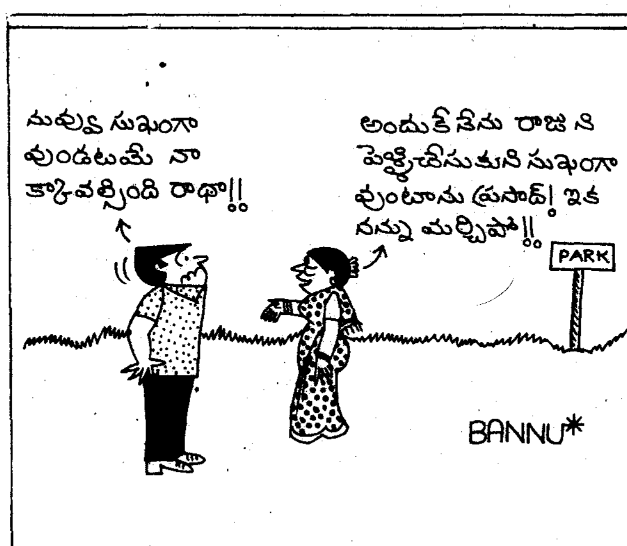

మెయిన్ బిల్డింగ్ ముందున్న లాన్‌నిండా అమ్మాయిలు గుంపులు గుంపులుగా కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు.

వరండాలనిండా వొకటే సందడి.

తరగతి గదుల్లో లెక్చరర్లు గొంతు చించుకుంటున్నారు.

లాబ్స్‌లో పరీక్షనాళికల్ని చేతబట్టుకున్న విద్యార్థినులు బయటి ప్రపంచాన్ని మరచిపోయినట్టుగా కనిపిస్తున్నారు.

కాలేజీ భవనాన్నంతా వొకసారి ప్రదక్షిణం చేసేశాక మానస క్యాంటీన్లో కెళ్ళి కూచుంది.

టీ టేబిల్ ముందు కూర్చున్న ముసలావిడ కప్పుల్ని అమర్చుకుంటోంది.

కాష్ బాక్సు దగ్గర నిల్చున్న అమ్మాయి యేదో లెక్క వేసుకుంటోంది.

అవతలివైపు టేబులు చుట్టూ కుర్చీలు వేసుకుని కూర్చున్న అమ్మాయిల గుంపు ఇల్లెగిరిపోయేలా కేరింతలు కొడుతోంది.

'యెందుకొచ్చానిక్కడికి నేను? యెవరిని కలవడం కోసం? యే అనుభవాల్ని వెతుక్కోవడం కోసం? యే అనుభూతుల్ని నెమరువేసుకోవడం కోసం? ఇల్లు పంజరంలా కనిపించడంతో, బయటకెళ్ళాలని తోచినట్టుంది... ఇల్లు చిన్న పంజరం... ప్రపంచం పెద్ద పంజరం... తేడా అంతే కదా! భవిష్యత్తును గురించి ఆలోచించడానికి భయపడుతున్నప్పుడు, గతంలోకి తొంగిచూడాలన్న కోరిక పుడుతుందేమో! యెక్కడికి పలాయనం? జీవితమే భూతంలా తయారైనప్పుడు ఎక్కడ తలదాచుకోవాలి?'

కాలేజీ గంట మ్రోగింది.

క్యాంటీనులోని అమ్మాయిలు బిలబిల మంటూ వెళ్ళిపోయారు.

మరో గుంపు లోపలి కడుగు పెట్టింది.

"హలో మానసా?"

'తనను పలకరించే వారెవ్వరున్నారిక్కడ?'

"వాట్ యే సర్‌ప్రయిజ్! యెప్పుడొచ్చావు? మళ్ళీ కాలేజీలో చేరదలచుకున్నావా యేమిటి కొంపదీసి!"

మానస చిరునవ్వు నవ్వడానికి ప్రయత్నించింది.

"కబుర్లు తరువాత... ముందు టీ తాగాలి... ఇంగ్లీషుమేడమ్ షేక్స్‌పియర్ ఏడుపునంతా నెత్తిపైన దిమ్మరించిందింతవరకూ... డామ్ బోర్..."

తానే వెళ్ళి రెండు కప్పుల టీ పట్టుకొచ్చింది.

"ఇప్పుడు చెప్పు... యేమిటీ విశేషాలు?..."

"నువ్వింకా డిగ్రీ పూర్తి చేయలేదా జలజా?"

"చేస్తానన్న నమ్మకం గూడా లేదు." జలజ నవ్వేసింది - నీకు తెలుసు గదా!—నాకీ చదువు మొదటినుంచీ వొంటబట్టలేదు. ఇంట్లో కూచుంటానంటే అమ్మా నాన్నా ఒప్పుకోరు. ఇంటర్మీడియట్ పూర్తి చేయడానికే నాలుగేళ్ళు పట్టింది నాకు. ఇక్కడ యియర్లీ డిటెన్షన్ సిస్టమ్ లేదుకాబట్టి ఫైనల్లోకొచ్చి పడ్డాను. రెండు సంవత్సరాలకూ కలిసి ఇంకా ఎనిమిది పేపర్లు మిగిలిపోయి వున్నాయి-"

"........"

ఖాళీ టీ కప్పును టేబులుపైన వుంచుతూ "చెప్పవోయ్ యేమిటీ విశేషాలు? పెళ్ళి తరువాత మాకు డిన్నరిస్తానని యెగ్గొట్టేశావు. పోనీలే యీ సంగతి చెప్పు- వొంటరిగా వచ్చావా, మీ ఆయన్ని వెంటబెట్టుకొచ్చావా?—" అంటూ అడిగింది జలజ.

"మావారు—ఆయన—"

"రాలేదా? పోనీలే! యేమయినా విశేషముందా? డిన్నరు లాంటిదిచ్చే అవకాశం..."

"మన కాలేజీ విశేషాలేమిటో చెప్పు—" మానస విసుగ్గా అడ్డు తగిలింది.

"కాలేజీలో విశేషాలా? యేముంటాయి? వొకటే విశేషం - డామ్ రొటీన్—"

"మేడమ్స్ అందరూ బాగున్నారా?"

"వాళ్ళకేం దివ్యంగా వున్నారు. స్టూడెంట్ల ప్రాణాలే పోతున్నాయి—"

"మన మీనాక్షి మేడమ్ ఎలా వున్నారు?"

"యెవరూ, ఆ తెలుగు లెక్చరరా? ఆమెకొకటే బాధ—పెళ్ళి కాలేదు. పాఠం చెబుతూ చెబుతూ, సమయం దొరికినప్పుడల్లా మగవాళ్ళని తిట్టడం మొదలుపెడుతుంది. తన బాధే ప్రపంచం బాధని ఆమె ఉద్దేశ్యం. వయసులో వున్నప్పుడే పెళ్ళి చేసుకోవాలి గానీ, ఇప్పుడు మగవాళ్ళని తిడితే లాభమేముంటుంది? చూస్తూ చూస్తూ ముసలావిడని యెవరు చేసుకుంటారు చెప్పు-"

"పాపం. ముప్పయి అయిదేళ్ళయినా నిండివుండదు. ఆమెను ముసలావిడంటున్నావేమిటి నువ్వు-"

"కాకపోతే పదహారేళ్ళ బాలాకుమారని అనమంటావా చెప్పు—" జలజ జోక్ వేసినట్టుగా నవ్వేసింది.

"మరి సుశీల మేడమ్ సంగతి-" మానస టాపిక్ మార్చడానికి ప్రయత్నించింది.

"ఆమెదింకోరకం బాధ - ఆమెగారేమో యీ వూళ్ళో ఉద్యోగం చేయాలి. వాళ్ళాయనగారేమో ఆ వూళ్ళో ఉద్యోగం చేయాలి. యీమధ్య ఆయనగారక్కడ వొకమ్మాయిని రెండో పెళ్ళి చేసుకున్నారట! ఈమె గారిక్కడ యేడుస్తూ కూర్చున్నారు."

"మొదటి భార్య బ్రతికుండగానే ఇంకో పెళ్ళా? అయితే యీమెను వదిలిపెట్టేశాడా-"

"అదేమీ లేదు. మహారాజుగారికి ఇద్దరు భార్యలు - యీమెగారేమో పట్టపురాణి. అక్కడ ముద్దులభార్య-"

"మేడమ్‌గారు కోర్టుకెక్కితే-"

"ఈమెకంత ధైర్యమే వుంటే ఆయనెందుకిలా చేస్తాడు? పూర్తిగా తనని మరచిపోకుండా వారానికొకరోజయినా యీ వూరికొస్తే చాలునని ఆమె మొరబెట్టుకుంటూ వుంటుందట! - అన్నట్టు సుకుమారి మేడమ్ సంగతి తెలిసిందా నీకు?-"

"యేం జరిగింది?"

"గడచిన ఆగష్టు నెలలో ఆమె పెళ్ళి చేసుకుంది-"

"నిజంగా?!" మానస ఆశ్చర్య పడిపోయింది.

"పచ్చి నిజం - యెవర్ని మారేజ్ చేసుకుందో తెలుసా? ఆయనగారు రిటయిర్డు ఇంజనీరు - పొద్దున్నే వాకింగ్‌స్టిక్ చేతబట్టుకుని, భార్యని వెంటబెట్టుకుని, కాలేజీ గేటుదాకా వస్తాడాయన. ఆయనగారి మొదటి భార్య చనిపోయి నాలుగేళ్ళయిందట! - అన్నట్టు ఆయన పెద్దమ్మాయి మెడిసన్ చేస్తోందట!-"

"ఘోరం-" బాణం దెబ్బతిన్న పక్షిలా విలవిలలాడిపోయింది మానస.

"యేమిటి, ఆ అమ్మాయి మెడిసన్ చదవడమా?" జలజ బిగ్గరగా నవ్వసాగింది.

(64 వ పేజీ చూడండి.)

(18 వ పేజీ తరువాయి)

"యెందుకలా నవ్వుతావ్? ముప్ఫయి అయిదేళ్ళ అమ్మాయి రిటైర్డ ఉద్యోగిని పెళ్ళి చేసుకోవడం తమాషాగా కనిపిస్తోందా నీకు?"

"ఆవిడగారి కంతకంటే మంచి సంబంధమెక్కడ దొరుకుతుంది? సుకుమారిగారిని చూసి మన మీనాక్షి యెలా అసూయ పడుతోందో తెలుసా?"

"ఘోరం–" మానస భరించలేక పోయింది. "అయినా అన్నీ ఇలాంటి ఏడుపుగొట్టు కబుర్లే చెబుతావేమిటి నాకు?" చీదరించుకొంది.

"నువ్వడిగిన విశేషాలే గదా చెబుతున్నాను–" జలజ బిక్కమొగం పెట్టింది.

"నేనిక వెళ్తాను–" అంటూ మానస పైకి లేచింది.

"యెక్కడికి?" అంది జలజ.

"యెక్కడికేమిటి? ఇంటికి–"

"వచ్చిన పని అయిపోయిందా అప్పుడే!"

మానస సమాధానం చెప్పలేదు.

క్యాంటీనులోనుంచీ బయటపడి, కాలేజీ మైన్ బిల్డింగు దాటి, ముఖద్వారం దగ్గరికొచ్చి నిల్చుంది.

స్టాండు దగ్గర బస్సు కోసం నిల్చున్న అమ్మాయిలు ఆర్టీసీపైన జోకు లేసుకుంటున్నారు.

సూర్యుడు నడినెత్తిపైకి రావటంతో రోడ్డుపైన పాదచారుల సంఖ్య పలచ బడిపోయింది.

తన కోసం ఆగిన స్కూటరు వెనక సీట్లోకెక్కి కూచున్న విద్యార్థిని వయ్యారంగా టాటా చెబుతోంది.

"జూలియట్ ఫోజు పెడుతోంది చూడు–" వొక అమ్మాయి చెవి కొరుకుతోంది.

'అలా అసూయ పడొద్దు – నీకు సైతం ఒక తోడు దొరక్కపోదు' అంటూ మందలించాలని అనుకొంది మానస. 'తోడు దొరికినప్పుడు ఎవరికయినా ప్రపంచం స్వర్గంగానే కనిపిస్తుంది. తొలి ప్రణయం యెంత మజాగా వుంటుందని! తన పెళ్ళి నిర్ణయమైన కొత్తలో ఒకరోజు చిరంజీవి గూడా ఇలాగే కాలేజీ దగ్గరి కొచ్చాడు. స్కూటర్ని ఆపి కూచోమంటూ ఆహ్వానించాడు. బిడియపడుతూనే వెళ్ళి కూర్చుంది తాను. పట్టుకోకపోతే పడిపోతావ్ – అయినా యెన్నాళ్ళిలా దూరంగా కూర్చోగలవో చూస్తాన్నేనుగూడా – అతడి కవ్వింత తన మానసంలో యెన్ని తరంగాల్ని సృష్టించిందని! – ఇప్పుడిప్పుడే పెళ్ళి చేసుకోనంటున్నావట! నేనంటే ఇష్టం లేదా?–సమాధానం చెప్పడం కోసం ప్రయత్నం చేసింది తాను. నోరు పెగిలితేనా! హోటలుకెళ్ళి కూర్చున్న తరువాత మళ్ళీ అదే ప్రశ్న అడిగాడు. చదువుకోవాలని అంటూ సాగదీసింది – చదువెందుకు? ఉద్యోగాలు చేయాలా? వూళ్ళేలా? యెందుకు చేయకూడదు? రోషమొచ్చింది. చదివిన చదువు చాలు. నీకు నేనే ఉద్యోగం ఇస్తాను. వూళ్ళేలాల్సిన పని లేదుగానీ మా ఇంటిని పరిపాలిస్తే చాలు. నువ్వు కోరినంత జీతం. యేమంటావ్?– తానేమని జవాబు చెప్పగలదు? చిరంజీవి పెళ్ళయ్యాక గూడా తమ మొదటి షికారును గురించి గుర్తు చేస్తూనే వుండేవాడు. నీకప్పుడు నోట్లో నాలుకే లేదనుకున్నాను సుమా– అంటూ యెగతాళి చేస్తేవాడు. యెన్ని కబుర్లు! యెన్ని విశేషాలు! రోజుకో ప్రోగ్రాం! ఆరు నెలలు – యెంత తొందరగా గడచిపోయాయి? నిద్రలో కల గన్నట్టు – వులిక్కిపడి మేలుకున్న తరువాత యేం మిగిలిందని? – స్వప్న భ్రమ – తనవైపు ఆప్యాయంగా చాపిన చేయి – తనవైపు ప్రేమగా చూసిన కళ్ళు – తన హృదయంతో పెనవేసుకు పోయిన హృదయం – యేడీ – యేడీ చిరంజీవి?–'

క్రిక్కిరిసిన జనంతో వచ్చిన టౌను బస్సు స్టాండులోని సగం మందిని వదలి పెట్టేసి వెళ్ళిపోయింది.

మానస ఆటో స్టాండుకేసి నడచింది.

అడ్రస్సు చెప్పి, ఆటోలో కూచొంది.

ఆటో పరిగెత్తసాగింది.

'పెళ్ళిగాకముందు నిన్ను చూసినప్పటల్లా పెళ్ళంటూ చేసుకుంటే యీ అమ్మాయినే చేసుకోవాలి అనుకునేవాడిని, అనేవాడు చిరంజీవి. యిప్పుడు మాత్రం నిన్ను గురించి ఆలోచించడమే లేదు – అంటూ వుడికించేవాడు. తాను బుంగమూతి పెడితే – నువ్వు నాలో ఒక భాగమైపోయావు. అందే నిన్ను తలుచుకోవడమంటే నన్ను గురించి ఆలోచించడమనే అర్థం. అందుకే అలా గన్నాను – అంటూ నవ్వేసేవాడు. యేదో బిజినెస్ డీల్ కోసం బొంబాయి కెళ్ళి నప్పుడు తాను కళ్ళనిండా నీళ్ళు పెట్టుకుందని అతనెంతగా కదలిపోయాడని!– వారం రోజులేగా! అయినా నువ్వు నన్నెక్కడ వదలిపెడుతున్నావోయ్!– చూడు, యెక్కడున్నావో – అతడి పర్సులో తన ఫోటో—చిరంజీవి—ఆ పేరూ, ఆ వ్యక్తీ, అతడి మాటా, అతడి సాహచర్యమూ, చివరికి అతడికి సంబంధించిన అనుభూతులూ – ఓహ్, యెంత మధురం!–' మానస చేయి ఆమె పొత్తికడుపు పైకి ప్రాకింది. అవధుల్లేని అగాధం వేరు చేస్తోంది–అంతులేని దూరం అవలికి నెడుతోంది. గాఢాంధకారం దుర్గమారణ్యంలోకి నెట్టి పారేసింది – అయినా చిరంజీవి పిలుపు వినబడుతూనే వుంది – మానస తన్మయంగా కళ్లు మూసుకుంది–

"మేడమ్–మీ యిల్లొచ్చింది–" ఆటోడ్రయివరు కేకేసేవరకూ ఆమె యీ లోకంలోకి రాలేదు.

పర్సులోకి చేయిపెట్టి, చేతికందిన నోటును పైకి తీసి ఆటోడ్రయివరు చేతికందించింది.

"చిల్లర లేదండీ–"

మానస యింటిలోకొచ్చేసింది.

"యెక్కడికెళ్లావింతసేపూ? భోజనం వేళకైనా యింటికి రాకపోతే యేమనుకోవాలి? యేమైపోయావోనని హడలిపోయాను–" అన్నపూర్ణ కంగారుపడుతోంది.

"ఏమైపోతాను?" మానస ప్రశ్ననే సమాధానంగా సంధించింది.

"భోంచేశావా?"

"టయమయిందా అప్పుడే?–"

"యిప్పుడు రెండు కావస్తోంది–"

"మానస చేయి కడుక్కుని, డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర కూర్చుంది.

"పదకొండు గంటలప్పుడు మీ అన్నయ్య ఫోన్ చేశాడు. నువ్వింకా యింటికి రాలేదని చెప్పాను. మళ్ళీ పన్నెండింటికి ఫోన్ చేశాడు. రాలేదన్నాను. అప్పటినుంచీ నీకోసమని వూరంతా వెదికాడు పాపం! నువ్వెక్కడికెళ్ళావో యెవరికి తెలుసు? చెప్పి వెళ్ళావా యేమయినానా? అయినా నీ ధోరణేమిటో అర్థం గావడం లేదు. నీ ఉద్దేశమేమిటి?–"

మానస భోంచేస్తున్నంతసేపూ ఆమె మాట్లాడుతూనే వుంది.

ఆమె ప్రశ్నలకు నిష్క్రమణాన్ని సమాధానంగా చేసి, తన గదిలోకొచ్చి పడుకొంది మానస.

'మళ్ళీ ఏకాంతం – తాను గీసిన బొమ్మలోని స్త్రీ యింకా పిచ్చ చేదే ప్రయత్నాన్ని మానలేదు. అసలే వొంటరితనం – పైగా అంతులేని ప్రయాస– మానవుడెప్పుడూ వొంటరివాడన్నది పచ్చినిజమే కావొచ్చు. రెండు పదుల కాలం భయపెట్టని ఒంటరితనం ఇప్పుడిలా దుర్భరంగా తయారయ్యిందెందుకు? తోడుగా

కొంతకాలం నిలచి, ఒంటరితనాన్ని మరిపించి, అంతలో అంతర్ధానమైపోయిన వ్యక్తిని నిందించాలి. ఇలా యెన్నాళ్ళు వేగాలి? ఏం తప్పు చేసిందని తనకీ శిక్ష? గడచిన రోజులు మరువలేనివే గావచ్చు. అంతమాత్రాన వాటినే స్మరిస్తూ కూచోడానికి యెలా మనస్కరిస్తుంది? తాను గూడా మానవమాత్రురాలే గదా! తన శరీరంలోనూ రక్త మాంసాలున్నాయి. ఆవేశ కావేశాలున్నాయి. ఎప్పటి కప్పుడు కొత్త అనుభవాల కోసం అర్రులు చాపే తృష్ణ తనలోనూ వుంది. ఉన్న కోరికలను భ్రమలుగా భావించేదానికెలా కుదురుతుంది? అనుభూతుల సాంద్రతని తగ్గిస్తూ కాలం పరిగెడుతూనే వుంటుంది. ఒంటరితనం దుర్భరమవుతూనే వుంటుంది. తన చేతగాదు. జీవితాన్ని శాపంగా మార్చుకోవడం మూర్ఖత్వమని తనకు బాగా తెలుసు - అవ్వా బువ్వా కావాలంటే యెలా కుదురుతుందని నన్ను ప్రశ్నిస్తారెందుకు?-చిరంజీవి నావాడు - అతడి తాలూకు సర్వం నా స్వంతం-- అతడితోటి అనుబంధం ఒక తీయని స్వప్నం--ఆ అనుభవాలని గుర్తు తెచ్చే సాక్ష్యం తన కళ్ళముందు మెదులుతూనే వుండాలి. చిరంజీవి తన శరీరంలోనూ, మనస్సులోనూ ఒక భాగం - తమను విడదీయడం సాధ్యం కాదు. ఆ అనురాగ ప్రస్థానపు అనుభూతులు సైతం చిరంజీవులు - ఆ అనుభూతికి ఒక ఆకారం కలగడం యెంత అదృష్టం! నాదైన అదృష్టాన్ని కాదనే వారెవ్వరు?- మళ్ళీ మొదటికొచ్చావు? మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకోవాలంటే ఆ బీజం మొలకెత్తడానికి వీల్లేదు- యెందుకు వీల్లేదు?-చిరంజీవి తాలూకు సంతానానికి నువ్వు తల్లివైతే మరో వ్యక్తికి పెళ్ళానివి కాలేవు - ఎందుకని? ఇందులో ఛాయిస్ యిచ్చి ఒకటి మాత్రమే కోరుకోమంటున్నారెందుకు? తనకు రెండూ కావాలి! మనిషిగా బ్రతకడం తనకు చేతగాదు! పశువుగా బ్రతకడమూ తనకు నచ్చదు: మనిషిగా బ్రతికితే చాలు! చిరంజీవి జ్ఞాపకాలు తనకు కావాలి! భవిష్యత్తును సుఖశాంతులతో మలచుకోగలిగే అవకాశం గూడా కావాలి! తనకూ ఒక మనస్సుంది! దానికీ కొన్ని కోరిక లున్నాయి! తన గొంతును నొక్కేస్తున్నారెందుకు? భూమిపైకి వూడిపడక మును పటినుంచీ తాను మరొకరి దయా దాక్షిణ్యాలపైన ఆధారపడుతూనే వుంది! ఇలా యెందుకు జరగాలి? తన స్నేహితులు, తన చదువు, తన కోరికలు - అసలీ బ్రతుకు సైతం మరొకరి ఆజ్ఞలకు లోబడి వాడుగుళ్ళు పోతూనే వుంది! తాను కోరిన చదువు చదవనివ్వలేదు! ఉద్యోగం చేసి తన కాళ్ళపైన తాను నిలబడగలిగే హక్కు తనకు లేదు- అమ్మా, నాన్నా, అన్నయ్యా, భర్తా —— తనకెందరు యజమానులు? అందరికీ తాను బానిసే! ప్రతి విషయంలోనూ తనకో న్యాయం. అన్నయ్యకొక న్యాయం! ఎందుకిలా సాగుతోంది? స్త్రీకొక న్యాయం, పురుషుడి కొక న్యాయం! చివరికి స్త్రీకి ప్రేమించే హక్కు సైతం లేదు! ప్రేమించబడడ మొకటే శరణ్యం: తన కిష్టం వచ్చిన చదువు చదివి, తనకిష్టం వచ్చిన ఉద్యోగం చేసి, తానెక్కడ స్వేచ్ఛగా బ్రతికేస్తుందోనని భయపడి నట్టున్నారు అందరూ! అందుకే ఎప్పటికప్పుడు అడ్డు తగులుతూనే వచ్చారు! నిస్సహాయు రాల్ని చేసి, యిప్పుడు తమాషా చూస్తున్నారు! అయినా ఆర్థిక స్వాతంత్ర్య మున్న స్త్రీకి సైతం స్వేచ్ఛెక్కడ దొరుకుతోంది? తానొక నీడ! అనుసరించడం తప్పితే గత్యంతరం లేదు! తనకు స్వయంప్రకాశం లేదు - వీల్లేదు - వీళ్ళ దయాదాక్షిణ్యాలు తనకు అవసరం లేదు! తనకిష్టం వచ్చినట్టు తాను బ్రతకాలి! తన జీవితం, తన బ్రతుకు, తన యిష్టం! తనవికాని నిర్ణయాల్ని తన నెత్తిపైన రుద్దడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు! తానొప్పుకోదు! పరుల నిర్ణయాలకు తలవంచడం పిరికితనం! ఆత్మహత్యను పిరికితనం అంటున్నారు యెవరు నమ్ముతారు? ఆజ్ఞలనే చురకత్తులతో తన బ్రతుకును ముక్కచెక్కలుగా నరికి పారేస్తున్నారు! ఎదిరించక పోవడమే పిరికితనం - ముందు జాగ్రత్తతో తన చేతిలో ఆయుధమన్నదేదీ మిగలకుండా జాగ్రత్త పడ్డారు! కానీ చివరి ఆయుధమొకటి తన గుప్పిట్లో వుండనే వుంది! 'ఆత్మహత్య' తన ఆయుధం! ఆత్మహత్యను పిరికితనం అనడం పొరబాటు! వెనకడుగు వేయని దీక్షతో, తలవొంచని ఆత్మాభిమానంతో తాను ఆత్మహత్య చేసుకోబోతోంది!'

మానసకు తననేదో కొత్త శక్తి ఆవహించినట్టుగా తోచింది! ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసాల ధాటితో పోటీ పడుతున్నట్టుగా ఆమె వక్షస్థలం యెగసి యెగసి పడ సాగింది!

మానస పైకి లేచి నిల్చొంది!

10

"మీతో రెండు మాటలు మాట్లాడాలి! అయిదు నిముషాలు నా కోసం కేటా యించాలి మీరు! ప్లీజ్-" సాగర్ ప్రాధేయపడసాగాడు.

"ఇప్పుడు అయిదు నిముషాలసేపు మాట్లాడే తీరికెక్కడుంది నాకు? అవతల పేషంటు ఏ స్థితిలో వుందో యేమో! తరువాత మాట్లాడుతాను. నేను వెళ్లాలి." డాక్టరు సుందరవల్లి పైకి లేచి నిల్చొంది.

"ప్లీజ్ —— దయచేసి కాస్సేపు కూచోండి డాక్టర్! అయిదు నిముషాలు వొద్దులెండి, పోనీ రెండు నిముషాలు - చాలా ముఖ్యమయిన విషయం. ఇప్పుడు మీరు వినకపోతే, తరువాత మీకు చెప్పకున్నా లాభం లేదు—"

డాక్టర్ సుందరవల్లి కొద్ది క్షణాలసేపు అతడికేసి సూటిగా చూసింది.

చిందర వందరైన వెంట్రుకలు - రాత్రంతా సాగిన జాగరణను గుర్తుకు తెస్తున్న కళ్లు - ఉద్వేగంతో వణుకుతున్న పెదవులు-అతడిలో ఏదో సంఘర్షణ సాగుతున్న విషయం స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

"ఏమిటో చెప్పు-" ఆమె కూర్చొంది.

"నాకు సహాయం చేస్తానని మాటిచ్చారు మీరు. మళ్ళీ అదే సహాయాన్ని అర్థిస్తున్నాను-"

"అంటే?-"

"మానస ఇలాంటి పనెందుకు చేసిందో అర్థం గావడంలేదు. ఇలాంటి ప్రమాదం సంభవిస్తే అబార్షనయిపోతుందని అంటారు. అలాంటి అవకాశమున్న పక్షంలో మేము అదృష్టవంతులమని అనుకుంటున్నాను. అలాంటిదేమీ లేకపోయే పక్షంలో-"

"చూడబోతే మీరే కావాలని మానస చేత ఈ పని చేయించినట్టున్నారు-" డాక్టరు కోపాన్ని అణచుకోలేక పోయింది.

"అలా అనకండి మేడమ్" సాగర్ గొంతు బొంగురుపోయింది. "మానస నాకు చెల్లెలు - దాని భవిష్యత్తు కోసం నేనెంత ఆరాటపడుతున్నానో మీకెలా చెప్పగలను? పగలూ రేయీ కంటికి రెప్పలా కాపాడుకుంటూ వచ్చాను. ఇంట్లోకా పాయిజన్ ఎలా వచ్చిందో తెలియదు. అప్పటికీ తొందరగానే తెలుసుకున్నాము. వెంటనే మీ దగ్గరికి తీసుకొచ్చాము - మీరే కాపాడాలి-"

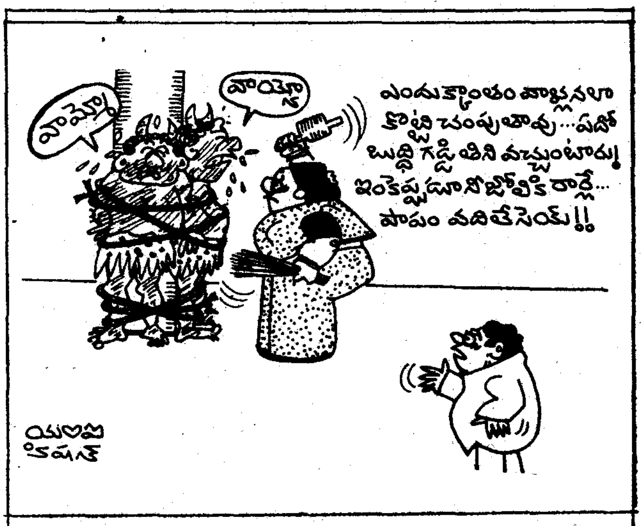

"బలవంతంగానయినా అబార్షన్ చేయమని అంటున్నావు. అదేగదా నీ కోరిక?"

"మీరలా కోప్పడితే ఎలా చెప్పండి? పెద్ద మనసు చేసి ఆలోచించండి. ఈ గండం గడిస్తే చాలు! పెళ్ళి చేసుకోడానికి మా రాజేష్ సిద్ధంగా వున్నాడు. మళ్ళీ ఓసారి ఆలోచించండి. మీకు తెలియనిదేముంది? మీకు చెప్పగలిగేవాణ్ణి కాను." సాగర్ రెండు చేతులూ జోడించి నమస్కరించిన తరువాత, వెనుదిరిగి వెళ్ళిపోయాడు.

చంద్రమౌళి హడావుడిగా లోపలికొచ్చి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

"ఎవరు మీరు? లోపలి కొచ్చేముందు పర్మిషను తీసుకోవాలన్న మర్యాదయినా తెలియదా మీకు?" సుందరవల్లి కస్సుమంది.

"ఫార్మాలిటీస్ పాటించే తీరిక లేదమ్మా నాకు - మీరు నాకో సహాయం చేయాలి."

"నేను సహాయం చేయాలా?-తొందరగా చెప్పండి - నాకవతల అర్జెంటు పనుంది."

"నన్ను మీరు చూసే వుంటారు - నేను చిరంజీవి తండ్రిని - అంటే మానస మామగారిని."

"అయితే?"

"మీరూ ఆడవారే గదా! పైగా డాక్టరు! మీకు అన్ని విషయాలూ వివరించి చెప్పాల్సిన అవసరం వుండదని తెలుసు. మొగుడు పోయిన తరువాత ఆడపిల్ల జీవితం ఏమైపోతుందో మీకూ తెలుసు! అలా జీవించడంకంటే చనిపోవడమే మేలు."

"మీరేమంటున్నారో నాకర్థం గావడం లేదు."

"తల్లినీ బిడ్డనీ, ఇద్దర్నీ కాపాడ్డం కష్టమంటోంది మీ నర్సు. ఎవరినో ఒకరిని బ్రతికించవచ్చునంటోంది. మాకు చిరంజీవి ఒక్కడే సంతానం. మా వంశం మాతోనే అంతరించి పోకుండా చూడండి - ఫీజెంతయినా పరవాలేదు."

సుందరవల్లి కాస్సేపు మాట్లాడలేకపోయింది.

చివరికెలాగో గొంతు పెగలించుకొని అటెండర్ని కేకేసింది.

అతడు పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు.

"ఎవరికి వాళ్ళు లోపలి కొచ్చేస్తున్నారు. నువ్వెక్కడున్నావు? ఎక్కడ బలాదూర్లు తిరుగుతున్నావు?" అంటూ అతడిని అదిలించి పారేసింది.

"డాక్టరుగారూ, మీరు-" చంద్రమౌళి తడబడిపోతూ పైకి లేచి నిల్చున్నాడు.

"ముందు మీరు అవతలికెళ్ళండి. వయసులో పెద్దవాళ్ళన్న ఒక్క కారణంచేత మిమ్మల్నింతా గౌరవించాల్సి వస్తోంది." ఆమె కేకలతో గది మార్మోగిపోయింది.

చంద్రమౌళి తల వంచుకుని బయటికెళ్ళిపోయాడు.

"చేసిన నిర్వాకం చాలుగానీ, ఇక వెళ్ళు-" అటెండర్ని వెళ్ళిపొమ్మని చెబుతూ పైకి లేచింది సుందరవల్లి.

ఫోను గగ్గోలు పెట్టింది.

రిసీవర్ని విసుగ్గా పైకెత్తి "హలో! ఎవరూ?" అంటూ ప్రశ్నించింది.

"మీరు డాక్టరు సుందరవల్లిగారేనా?" ఎవరిదో అపరిచిత కంఠం అడుగుతోంది.

"అవును."

"మీరు నాకో సహాయం చేయాలి."

"ఎవరు మీరు?"

"ఒక్క నిముషం ఓపికగా వినాలి మీరు — నేను రాజేష్ అన్నయ్యని. బ్యాంక్ మేనేజరుగా పనిచేస్తున్నాను. మావాడొట్టి తొందరపాటు మనిషి—ప్రపంచాన్ని తానొక్కడే ఉద్ధరించేయాలని వాడి ఆలోచన."

"నాకు అర్జెంటు పనుంది."

"తొందరగా చెప్పేస్తాను — సాగర్ మీకు తెలుసుననుకుంటాను. మా తమ్ముడు అతడికి స్నేహితుడు. సాగర్ చెల్లెలి భర్త ఇటీవలే పోయాడు. మావాడు ఆవిడగారిని పెళ్ళి చేసుకుంటానని తన స్నేహితుడికి ప్రామిస్ చేశాడట! మేము కేకలేస్తే బెంబేలు పడిపోతున్నాడు - వాడో అర్భకుడు. మంచీ చెడూ వాడికేం తెలుస్తుంది? స్నేహితుడని మొహమాట పడుతున్నాడు. తనంతట తానుగా తెలిసి తెలిసీ రొంపిలోకి దిగిపోతున్నాడు. మీరే కాపాడాలి."

"నేనేం చేయాలి?"

"ఆ అమ్మాయి ఆత్మహత్య చేసుకోబోయిందట గదా! మీ హాస్పిటల్‌కే తీసుకొచ్చారని విన్నాను. చనిపోవాలనుకుంటున్న అమ్మాయిని బ్రతికించడమెందుకు చెప్పండి? మీరీ సహాయం చేస్తే నన్నూ, మా అమ్మానాన్నల్నీ, మొత్తం మా వంశాన్నే కాపాడిన వాళ్ళవుతారు. మీరెంత ఫీజడిగినా పర్వాలేదు."

డాక్టర్ సుందరవల్లి రిసీవర్ని క్రెడిల్‌పైన పడేసి "డెవిల్" అంటూ గొణుక్కుంది.

గబగబా ఎమర్జన్సీ గదిలోకి నడిచింది.

మంచంపైన పడుకున్న మానసకు గొంతువరకూ తెల్లటిదుప్పటి కప్పారు. తల మాత్రం బయటికి కనిపిస్తోంది. చిక్కి శల్యమైపోయిన ఆమె శరీరం మంచానికి అతుక్కుపోయింది, ఇనుప చక్రాల కింద పడి నలిగిపోయిన పువ్వులా.

సెలైన్ బాటిల్లోంచి బొట్లు క్రిందికి జారుతున్నాయి. మంచానికి చెరువైపులా ఇద్దరు నర్సులు కూర్చుని పేషంటు పరిస్థితిని గమనిస్తున్నారు.

"ఇంజెక్షను వచ్చిందా?" అంటూ ప్రశ్నించింది డాక్టరు.

"కాంపౌండరు బజారు కెళ్ళాడు మేడమ్! యింకా రాలేదు..." నర్సు.

"వెళ్ళి అరగంట కావొస్తోంది. ఇంకా తిరిగి రాకుండా యేం చేస్తున్నాడు. అవసరానికి పనికిరాకపోతే మనుషులెందరున్నా లాభమేముంది?" ఆమె కంగారు పడుతూ గది బయటికొచ్చి రోడ్డుకేసి పరకాయించి చూడసాగింది.

"అమ్మాయి ఎలావుందమ్మా?"

ఆమె పక్కకు తిరిగి చూసింది.

కళ్ళనిండా నీళ్ళు నింపుకుని ప్రశ్నిస్తోంది అన్నపూర్ణ.

ఆమె పక్కనే నిల్చుని వున్నాడు కృష్ణమూర్తి.

డాక్టరు మాటల్ని వినడం కోసం సాగర్ దగ్గరికి పరిగెత్తుకొచ్చాడు.

చంద్రమౌళి దూరంనుంచే చెవులు రిక్కించి వింటున్నాడు.

హాస్పిటల్లో జరుగుతున్న తతంగం తనకు సంబంధించిన విషయం గాదన్నట్టుగా, కిటికీలోంచీ బయటికి చూస్తూ నిల్చుని వున్నాడు రాజేష్.

"ఇంకా ప్రమాదం దాటిపోలేదు ... పరిస్థితి క్రిటికల్‌గా వుంది..." అంటూ జవాబు చెప్పి, లోపలి కెళ్ళిపోయింది డాక్టరు సుందరవల్లి.

(అ యి పో యి ం ది)